

 **Profil**

Alexandre Najjar

Ålder: 42.
Bor: Beirut, men är ofta i Paris.

Familj: Fru och två barn, 10 och 6 år.

Yrke: Författare och advokat. Även litteraturkritiker och redaktör för litteraturbilagan till den franskspråkiga libanesiska tidningen L'Orient le jour.

Aktuell: Med Krigets skola, den enda av Najjars böcker som finns på svenska. Framträder på Medelhavsmuseet i Stockholm ikväll kl 18.

Verk i urval: Har skrivit 19 böcker. Bland annat historiska romaner och en biografi om Libanons nationalskald Khalil Gibran, som skrivit Profeten.



FOTO: DAN HANSSON

Libanesiske författaren Alexandre Najjar är i Sverige för att presentera sin bok Krigets skola om sin uppväxt i inbördeskrigets Beirut. "Jag behövde skriva den, både för min egen skull och för min generation", säger han.

Berättare i advokatkostym

Författaren och juristen Alexandre Najjar skriver om sina minnen av inbördeskriget i Libanon

Lycka är vatten, bröd, ljus – och att vara vid liv. Uppväxten i inbördeskrigets Beirut har gjort författaren och advokaten Alexandre Najjar tacksam över sådant som många tar för givet. Nu finns hans skildring av kriget på svenska.

I grå kostym, blankputsade skor och prydligt sidbenat hår ser han mer ut som en advokat än en typisk författare. Libanesiske Alexandre Najjar, 42, är båda delarna.

– Jag skulle kunna sluta vara advokat, och bara skriva. Men jag ser en advokat som en mer handlingskraftig person, och en författare som mer av en tänkare. Och jag behöver båda, säger han.

Med 19 böcker i bagaget ses Alexandre Najjar som en av Libanons främsta nutida författare. Just nu är han på Sverigebesök för att presentera sin bok Krigets skola, som precis har kommit ut på svenska. Ikväll deltar han i ett samtal på Medelhavsmuseet.

Alexandre Najjar var åtta år när inbördeskriget bröt ut 1975 och 23 när dånet från granaterna tystnade. Krigets skola, som kom ut på

franska redan 1999, är en avskalad men vacker samling minnesfragment från uppväxten i ett krigshärjat Beirut.

– Det här kriget har stulit barn-
domen från så många. Under kriget hade de unga ingen röst. Genom den här boken ville jag ge min generation rösten åter.

Boken bygger främst på Alexandre Najjars egna erfarenheter, men han har också flätat in upplevelser från två barndomsvänner. Det är därför inte i Najjars bröst en förlupen kula finns begravd, utan i en av vännernas.

Med hjälp av en uppfinningsrik mor skapade Alexandre Najjar och hans fem syskon ett parallellt universum, där granaterna inte var granater – utan fyrverkerier.

– Jag tror att jag var lycklig, på grund av den här världen vi skapade åt oss. Men det finns också en bitterhet och en sorg. En känsla av att kriget stal något mycket viktigt från oss barn: sorglösheten.

Kriget har gjort honom till den han är idag. Och gett honom en annorlunda syn på vad som är värdefullt.

– Självklart ser jag aldrig nå-

gonsin kriget som något positivt. Men lycka för mig är något väldigt enkelt: att vara vid liv. Kriget har lärt mig värdet av enkla saker, som vatten, bröd och ljus.

Skrivandet är ingen hobby, men inte heller bara ett yrke. Det är som att andas, jag behöver det.

I slutet av kriget åkte Alexandre Najjar till Paris för att studera juridik, men återvände sedan till Beirut.

Varför?

– Jag tänker som så att du föds inte i ett land av en slump, utan det är ditt öde att vara just där. Jag hade också en roll att spela, att försvara rättvisan i ett land där ett rättssystem behövde byggas upp efter kriget.

Alexandre Najjars modersmål är arabiska, men han skriver sina böcker på franska.

– Jag blev förälskad i det fran-

ska språket. Under kriget läste jag mycket och fann franskan väldigt attraktiv. Vi har en tradition i Libanon att skriva på franska, och det är också ett sätt att bygga en bro mellan öst och väst, säger han.

Nio år gammal skrev Alexandre Najjar sin första bok. Som 13-åring hade han klart för sig att han skulle bli både advokat, som sin far, och författare. Och så blev det.

– Från åtta till fyra är jag advokat, på kvällar och helger är jag författare. Jag är välorganiserad. Skrivandet är ingen hobby, men inte heller bara ett yrke. Det är som att andas, jag behöver det, säger han.

Flera av Alexandre Najjars romaner utspelar sig i historisk tid. Snart kommer ytterligare en bok som tar avstamp i hans eget liv, The silence of my father, ut på engelska. Här skildrar Alexandre Najjar hur hans far, den strikte advokaten med talets gåva, får en hjärtattack och blir stum.

– Kanske kommer jag att skriva en bok om min mor också, så att det blir en trilogi.

"Alla krig liknar varandra". Det återkommer Alexandre Najjar till

både i Krigets skola och under intervjun. Och när kriget mellan Israel och Hizbollah bröt ut i södra Libanon 2006 gjorde Alexandre Najjar samma sak för sina två barn som hans mamma gjort för honom och hans syskon.

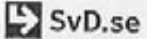
– Jag sa "Oroa er inte, det är inte krig". Det är inte att lura barn, det är att ge dem bättre motståndskraft. Man ska inte tro att barn är dumma, men det kanske är bättre för dem att förstå steg för steg än att chocka dem med verkligheten.

Den unga kvinnan i Krigets skola, som bor på andra sidan den "gröna linjen" som klyver Beirut, och som berättarjaget skriver eldiga kärleksbrev till och riskerar livet för att få träffa. Vad hände då med henne?

– Ja, hon blev min fru, säger Alexandre Najjar och fnissar lite.

MALIN AXELSSON

08-13 58 52, malin.axelsson@svd.se



Läs Magnus Perssons recension av Krigets skola. Sök på "Alexandre Najjar".

• svd.se/litteratur